

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Rákosi Ferenc ügyvéd által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek a Kelemen, Mészáros, Sándor és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt Piliscsaba Város Önkormányzat (2081 Piliscsaba, Kinizsi Pál u. 1-3.) alperes ellen szerződés teljesítése iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2015. november 5. napján kelt 16.P.21.598/2012/53. számú ítélete ellen az alperes által 54. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.000.000 (azaz egymillió) Ft ügyvédi munkadíjból álló másodfokú eljárási költséget.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 2.500.000 (azaz kétmillió-ötszázezer) Ft fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 62.682.147 Ft és ezen összeg után 2012. január 1. napjától a törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére. Tényként adta elő, hogy az alperes a vele megkötött közoktatási megállapodásban foglaltak szerint nem tett eleget a fizetési kötelezettségének.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, annak mind a jogalapját, mind az összecszerűségét vitatta.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 62.682.147 Ft-ot, valamint ezen összegnek 2012. január hó 1. napjától a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt összegű kamatát és 2.777.809 Ft perköltséget. Megállapította, hogy a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság által rögzített releváns tényállás szerint a felperes mint megbízott, valamint az alperes mint megbízó között 2007. június 25-én közoktatási megállapodás jött létre. A megbízó átadta, a megbízott átvette az Általános Iskola fenntartását a közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvény (továbbiakban Ktv.) 81. §-a szerint. A felperes az 1-8. évfolyamon, évfolyamonként 1-1 osztály, legfeljebb összesen 220 tanuló alapkörű nevelésére-oktatására vonatkozó feladat térítésmentes ellátását vállalta. A megállapodást a felek 2007. szeptember 1. napjától 10 évre kötötték azzal, hogy évente felülvizsgálják és az a határozott idő előtt csak közös megegyezéssel szüntethető meg, vagy súlyos szerződésszegés esetén mondható fel. A megbízó az intézmény működtetésére a megbízott által igényelt állami normatíva kiegészítését vállalta. 2007-re a költségvetési rendeletben az intézmény részére előirányzott támogatás fennmaradó részének

biztosítását, 2008-ra 42.257.000 Ft, 2009-től évente 3 %-kal kiegészített összeg megfizetését. 2011. évre az augusztus 31-ig arányosan számított támogatás 29.882.168 Ft volt. Az alperes 2007. szeptember 12-től 2010. október 16-ig összesen 108.458.702 Ft-ot teljesített. 2009-ben még havi rendszerességgel utalt, a nyári hónapokban azonban lényegesen kevesebb támogatást fizetett. 2010-től az utalások rendszertelenek voltak.

A felek között az évek során elszámolási vita alakult ki, a felperes elszámolási kötelezettsége, annak módja, illetőleg elmulasztásának következményei tekintetében. Az elszámolás hiányára hivatkozva az alperes egyre ritkábban, 2010 novemberétől egyáltalán nem fizetett támogatást. Belső ellenőri vizsgálatokat rendelt el arra nézve, hogy a felperesi alapítvány által fenntartott Alapítványi Iskola tagintézményénél megvalósult-e az általa nyújtott támogatások cél szerinti és szabályos felhasználása. A vizsgálatok tárgya pénzügyi-, számviteli jellegű volt, mindkét alkalommal ilyen jellegű hiányosságokat tártak fel. A feltárt szabálytalanságok valóságosak, azonban a tényleges felmerüléseket és azok összegeit nem érintik. A felek egyeztetése során az alperes azt is sérelmezte, hogy csökkenő gyermeklétszám mellett a megállapodás szerinti évenkénti támogatás összege növekszik.

2011. január 11-én az egyeztetések eredményeként a felek megállapodást kötöttek. Eszerint az alperes 2011. január 12-ig megküldi a részletes elvárásokat a közoktatási megállapodás alapján nyújtott támogatás elszámolásához. Január 24-én kerül sor a teljes körű elszámolási dokumentáció átadására 2009. évre vonatkozóan, beleértve a 2007. és 2008-ban felhalmozódott tartalék elszámolását is. Felperes vállalta a tagintézmény 2011. évi költségvetésének az átadását is, az alperes pedig azt, hogy 2011. február 10-ig ellenőrzi, értékeli az átadott elszámolási dokumentációt. Amennyiben megfelel a közoktatási megállapodásnak, 8 napon belül megfizet a felperes részére 8.368.635 Ft-ot. A felperes 2011. február 15-ig vállalta átadni a 2010. évre vonatkozó teljes körű elszámolást azzal, hogy az alperes 10 havi részletben megfizeti 2011. február 16-tól a fennmaradt 26.000.000 Ft-ot.

Ezt követően a felek közötti elszámolási vita folytatódott, az alperes további támogatást nem folyósított, a felperes nélkül finanszírozta az iskola működését. 2011. július 11-én aztán arra hivatkozva, hogy a 2011 januárja óta húzódó egyeztető megbeszélések nem vezettek eredményre, a közoktatási megállapodás szerinti támogatás elmaradt, a III/1. pont szerint súlyos szerződés okán a közoktatási megállapodást 2011. augusztus 31-ei hatállyal felmondta. 2011. július 20-án az alperes szintén felmondta a megállapodást az alapítvány belső ellenőri jelentésekben meghatározott súlyos szerződésszegéseire figyelemmel. Arra hivatkozott, hogy több szabálytalanságot tártak fel, többször kezdeményezte a támogatás összegének a módosítását a gyermeklétszám csökkenésére tekintettel és a támogatási összegek elszámolását. Az elszámolás az ellenőri jelentésekben foglalt hiányosságokra tekintettel nem volt maradéktalanul elfogadható. A támogatás reális összege és az elszámolható költség tekintetében a felek között nem alakult ki konszenzus.

A felek közötti szerződés 2011. augusztus 31-én megszűnt.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolásában abból indult ki, hogy a felek között a Ktv. 81. §-a alapján közoktatási megállapodás jött létre, amelyre a Ktv. 81. § (6) bekezdése értelmében egyebekben a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) megbízásra vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni. A régi Ptk. 474-480. §-ára utalva kifejtette, hogy a szerződés tartalma, a felek nyilatkozatai és a meghallgatott tanúk vallomása alapján nem merült fel adat arra, hogy ingyenes szerződést kötöttek volna függetlenül attól, hogy a megállapodás nem nevesíti a megbízási díjat. Életszerűtlen és indokolatlan is lett volna, hogy a felperes ingyenesen vállalja át az önkormányzati feladatokat az alperestől. A megbízás szabályai szerint a megbízottat a díj az ügy ellátásáért illeti meg, és ennek a felperes nem vitásan eleget tett. A megbízás tárgya az 1-8. évfolyamon, évfolyamonként 1-1 osztályra, legfeljebb összesen 220 tanulóra vonatkozó alapfokú nevelési-oktatási feladat térítésmentes ellátása volt a Ktv. szerint. A felperes ennek eleget tett, az

átadott oktatási intézményt megfelelően működtette. A felek közötti vita nem is szakmai jellegű volt, hanem kifejezetten pénzügyi, mivel az alperes a felperesi elszámolást hiányolta. A régi Ptk. 477. §-ának (1) bekezdése szerint a megbízott az ügy ellátása közben is köteles az addigi tevékenységével összefüggő elszámolás megadására. A felek szerződése azonban erre vonatkozóan konkrét rendelkezést nem tartalmazott, és a részletszabályokat a régi Ptk. sem tartalmazza. A közoktatási szerződés arra sem tartalmaz utalást, hogy a tanulói létszám esetleges változása befolyásolja-e a támogatás összegét. A felek évenkénti bontásban állapították meg az összeget, amelynek nagysága nem függött semmilyen tényezőtől. Az alperes mint megbízó többletinformáció birtokában tisztában volt a szerződéskötéskor azzal, hogy mennyibe kerül ennek az oktatási intézménynek a működése a maximált 220 fős tanulói létszám mellett. Az összecsúszás kialakítása ennek tükrében történt és szabad megállapodás tárgya volt. Jogszabályi felhatalmazás, illetőleg szerződésbeli rendelkezés hiányában az alperesnek mint megbízónak nem volt jogosultsága arra, hogy a támogatás összegét csökkentse, a folyósítást felfüggeszse, majd abbahagyja. A felek megállapodásának III. pontja részletezi, hogy a jogviszony megszűnése esetén milyen eljárás követendő, és semmiféle pénzügyi elszámolást nem említ. A felek csak abban állapodtak meg, hogy a megbízó köteles az oktatási feladatok ellátásához szükséges és térítésmentesen a birtokába került tárgyi eszközöket átadni. Mindez úgy értékelendő, hogy más elszámolási kötelezettség nem terheli, beleértve az alperes által nyújtandó kiegészítő támogatást is. Mivel a régi Ptk. vonatkozó rendelkezései, illetőleg a szerződő felek megállapodása nem tartalmaz a fentiekben túlmenően részletes szabályt arra, hogy az elszámolási kötelezettség mire terjed ki, az állapítható meg, hogy a felperes a megbízásnak eleget tett. 2011. augusztus 31-ig működtette az átadott oktatási intézményt, így a perbeli megállapodás szerinti, időarányos kiegészítő támogatásra jogosult. Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a kereseti kérelemhez kötve van, ezért összesen 62.682.147 Ft tőke és a régi Ptk. 301/A. § (1) és (2) bekezdése szerinti kamata megfizetésére kötelezte az alperest azzal, hogy a kamatfizetés időpontját középátlagosan határozta meg.

Az alperesi védekezésre rögzítette még, hogy a felperes a közoktatási megállapodásban vállalt feladatát teljesítette, az Általános Iskolát működtette, fenntartotta. Szakmai hiányosságok nem voltak, ilyenekre az alperes csak utólag, a perben hivatkozott. A belső ellenőri jelentések feltártak ugyan számvetési, könyvviteli hiányosságokat, azonban a szakvélemény megállapította, hogy ezek a szabálytalanságok a tényleges felmerüléseket és azok összegeit nem érintik. Irreleváns, hogy mekkora volt a tanulói létszám, illetőleg az hogyan változott, mert a közoktatási megállapodás csak a maximális létszámot határozza meg. Az alperesi érvelés a per során olyan feltételeket tartalmazott, amelyeknek rögzítésére lett volna lehetőség, utólag azonban már nem számonkérhetők. A szakvélemény kiegészítésére irányuló indítványt az elsőfokú bíróság, mint szükségtelent mellőzte figyelemmel a felek megállapodására, valamint a megbízási szerződésekre vonatkozó szabályokra. Pontosan megállapíthatónak látta, hogy a felperesnek még milyen összegű kiegészítő támogatás jár, ami nincs összefüggésben azzal, hogy a felperes milyen karbantartási, felújítási munkákat végzett és az alperes hozzájárulását mikor és hogyan szerezte be mindehhez.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése alapján a hatályon kívül helyezését.

Kifejtette, hogy a közoktatási megállapodásra vonatkozó jogszabályi rendelkezések mellett a perben alapvetően a régi Ptk. megbízási jogviszonyra vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni. Ha a szerződésben kifejezetten nem is került rögzítésre, a megbízottnak kötelessége lett volna a rábízott feladat ellátásáról megfelelően és megfelelő határidőn belül tájékoztatni, emellett az általa felhasznált támogatási összegekkel, illetve megbízási díjjal elszámolni erre vonatkozó kérés esetén. A felperes a feladatának ellátása, illetve a támogatási összegek felhasználása vonatkozásában fennálló beszámolási kötelezettségének többszöri felhívás ellenére sem tett eleget. A 2011. január

11-ei megállapodás alapján vállalta, hogy 2011. január 24-én átadja a teljes körű elszámolási dokumentációt, így nem hivatkozhat arra, hogy a szerződés rendelkezései alapján elszámolási kötelezettség nem terhelte. A kamatkövetelés azért is alaptalan, mert saját felróható magatartására előnyök szerzése végett nem hivatkozhat. A belső ellenőri jelentés, illetve a tanúvallomások alapján a felperes a rábízott feladatot nem a szerződés rendelkezései, illetve a felperesi utasítások szerint látta el. Az iskola működtetése ugyan formailag megvalósult, azonban súlyos hiányosságok merültek fel, ami hozzájárult az iskola szegregációjához, a tanulói létszám drasztikus csökkenéséhez. Ennek eredményeként volt kénytelen a közoktatási megállapodást felmondani. A kár jóval meghaladja a fizetendő támogatás összegét. A feladat nem megfelelő elvégzése miatt a régi Ptk. 478. § (2) bekezdésében foglaltak alapján csökkenteni lehetett, illetőleg meg lehetett tagadni a szerződés alapján járó díj megfizetését. Ellentétes a közoktatási megállapodás lényegével, illetve a Ptk. megbízásra vonatkozó rendelkezéseivel, hogy mindenfajta elszámolás vagy hibás teljesítéssel kapcsolatos kifogás elbírálásától mentesen tartozik fizetni. Nem általánosságban támogatta ugyanis a felperest, hanem kifejezetten tevékenységhez kötötte.

Az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon mellőzte a szakvélemény kiegészítésére irányuló indítványt. Így az iskola épületével kapcsolatos beruházási tevékenységek költségei, a közvetett, illetve közvetlen ráfordítások aránya nincs tételesen kimunkálva. A beruházási tevékenységeket a felperes előzetes írásbeli hozzájárulás nélkül eszközölte, így a költségek nem lettek volna elszámolhatók. A bizonyítási indítvány elutasításával sérültek a tisztességes eljáráshoz fűződő jogai. Figyelemmel arra, hogy a szakértő díját előlegezte, illetve viselte, a kiegészítésre irányuló indítványát nem lehetett volna elutasítani. A bírói gyakorlat szerint a szakvélemény előterjesztése után a feleknek jogukban áll kérdéseket feltenni a szakértőhöz, és lényeges eljárási szabálysértésnek minősül, ha a bíróság ezt nem teszi lehetővé (BH2003.389).

A megbízott működése, illetve az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására indítványozta az alperes **J. P. Á.** és **B. B.** tanúkenti meghallgatását a felperes működésére, a belső ellenőri jelentések elkészítésének szükségességére, illetve azok felvételére, az alperest a felperes működésével összefüggésben ért károkra vonatkozóan.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult lényegében annak helyes indokai alapján. Kifejtette, hogy a bizonyítási eljárás nem támasztotta alá a hibás teljesítést. Az alperes belső ellenőrének jelentései nem tekinthetők objektív megállapításoknak. Az ellenőrzés oktatásszakmai észrevételeket nem tartalmazott, kizárólag a pénzeszközök felhasználásának és elszámolásának szabályszerűségére irányult egy olyan időszakban, amikor az alperes már nem akarta vagy nem tudta teljesíteni a szerződést. Ilyen módon csak azt szolgálta, hogy megalapozza a megállapodás egyoldalú megszüntetését. Az alperes nem tudta igazolni, hogy a hibás teljesítés folytán csökkent folyamatosan az iskolai tanulók létszáma, ilyen kifogást a pert megelőzően nem is fogalmazott meg. Szerződésszegő magatartásra kizárólag abban a vonatkozásban tudott hivatkozni, hogy a közoktatási megállapodásban egyébként nem szabályozott elszámolási kötelezettségnek nem tett eleget, azonban még ezen a téren is együttműködési készséget mutatott, részletes észrevételeket tett. Nem bizonyította a felperes a hibás teljesítésből eredő kárát, ennek összegét sem jelölte meg. A szakvélemény kiegészítésére irányuló indítvány a per elhúzását eredményezte volna. Az alperes nem tudott megjelölni olyan beruházást, amelyet tudomása vagy hozzájárulása nélkül valósított volna meg, ha lett is volna ilyen, az csak az alperest gazdagította volna. A szakvéleményben kimutatott ráfordítások és az elsőfokú ítélet szerinti marasztalási összeg eltérése tekintetében a szakvélemény eleve szükségtelen volt, de a könyvelés adatainak átvizsgálása igazolhatta, hogy egyéb forrásai terhére még akkor is kénytelen volt finanszírozni az átvett tagintézmény működtetését, amikor az alperes már teljes egészében megszüntette a fizetést. A megállapodás megkötésekor nem állapodtak meg abban, hogy a könyvelésében teljesen különítse el az alperestől átvett és a tagintézménnyel kapcsolatos bevételeit, kiadásait, ráfordításait, így a közvetett költségek

körében szakértői mérlegelést igényelt, hogy a költségek mekkora hányadát lehetett figyelembe venni. Az alperesi indítvány azért is indifferens, mert a törvényszék az ítéletét nem a szakvéleményre alapította. A teljesítés, azaz a tagintézmény működtetése során az alperes nem volt jogosult arra, hogy a ráfordításait, kiadásait ellenőrzéshez, vagy egyedi jóváhagyáshoz kösse. Lehetősége lett volna a szerződésmódosítás kezdeményezésére, ezzel azonban nem élt.

Az elsőfokú ítéletnek nem fellebbezett része nem volt, ezért azt az ítéletábra teljes terjedelmében bírálta felül.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az alperes fellebbezése hatályon kívül helyezésre is irányult, az ítéletábra elsődlegesen ezt az indítványt vizsgálta figyelemmel arra, hogy annak megalapozottsága esetén az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatára nem nyílhat lehetőség. A hatályon kívül helyezés alapjaként az alperes a Pp. 252. §-ának (2) bekezdését jelölte meg, az elsőfokú bíróság azonban nem követett el olyan lényeges eljárási szabálysértést, ami miatt szükséges lenne a tárgyalás megismétlése, illetőleg kiegészítése. A Pp. 163. §-ának (1) bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett szükséges bizonyítást elrendelte, illetve lefolytatta. Az alperes megalapozatlanul sérelmezte a szakvélemény kiegészítésére irányuló indítványának az elutasítását, ez ugyanis annak megállapítására irányult, hogy „pontosan milyen közvetlen, illetve közvetett tételek találhatók az alapítvány, illetve az Iskola könyveiben”, az intézmény épületével és felszerelésével kapcsolatos beruházások pontosan milyen költségként jelentkeztek a felperesnél. Ilyen módon látta megállapíthatónak, hogy „az alapítványnak pontosan milyen, a közoktatási megállapodással kapcsolatos, az állami normatívával nem fedezett költségei keletkeztek, illetve az alperesi önkormányzat által korábban kifizetett támogatás miként került felhasználásra” (A/47/I. sorszámú előkészítő irat 1-2. oldal). Az alperes által megjelölt fenti körülmények azonban a későbbiekben kifejtettek szerint a kereset eldöntése szempontjából irrelevánsak voltak. Az alperesnek lehetősége volt arra, hogy a szakvéleményre észrevételt tegyen, a tárgyalásra megidézett szakértőhöz közvetlenül is tehetett fel kérdéseket, ezért az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Pp. 182. § (2) bekezdésében foglaltakat. A szakértői díjat annak a félnek kell előlegezni, akit a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján a bizonyítás terhel. Az előlegezés folytán azonban a bíróságnak nem kötelezettsége a szakértői bizonyítás folytatása, illetve elrendelése. A szakértői bizonyítással kapcsolatosan mindezek alapján az alperesnek a tisztességes eljáráshoz fűződő jogai nem sérültek.

A hatályon kívül helyezés iránti kérelem megalapozatlanságára tekintettel az ítéletábra az elsőfokú ítéletet érdemben vizsgálta. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a csatolt iratok (képviselő-testületi ülés jegyzőkönyve, ellenőri jelentések, a felek levelezése) alapján kiegészíti az alábbiakkal.

Az alperesi önkormányzatnak a per tárgyát képező közoktatási megállapodás megkötése előtt megtartott és annak tartalmát megvitató képviselő-testületi ülésén felmerült az a lehetőség, hogy a támogatás összege a gyereklétszámtól, az állam által nyújtott normatív támogatástól függjön, esetleg a normatív támogatás és az intézmény költségvetése közti különbség szerint legyen meghatározva vagy az inflációhoz igazodjon {például dr. V. L. és G. J. hozzászólása (F/8/I. 22. és 25-26. oldal). Részletes vita után született az a döntés, hogy a támogatás mértéke 2009-től 42.257.000 Ft + évente 3 % legyen. A felperes képviseletében jelen lévő Ú. G-né K. K. ugyanekkor kifejtette, hogy az önkormányzat a működtetés átadásával vállal kockázatot, az alapítvány pedig nem láthatja előre, hogy pár év múlva milyenek lesznek a gazdasági mutatók, hogy tudja működtetni az iskolát, jelentős kockázatot a tanárokért, a gyerekekért és magáért az iskoláért az alapítvány vállal (F/8/I. 23.

oldal).

Az alperes által készített, 2011. február 8-ai és március 7-ei keltezésű részjelentések egyaránt megállapították, hogy a vizsgálat lefolytatása során az alapítvány és az iskola vezetője készségesen együttműködött, a vizsgálat akadályozására utaló cselekmény, körülmény nem merült fel. A bekért dokumentumok közül a részjelentések az iskola 2011. évi költségvetésének tervezetét, illetve a 2007-2008. évi maradvány elszámolását hiányolták (jelentések 6. oldala).

A felperes a 2011. június 21-én kelt levelében a részjelentések után küldött 2011. június 7-ei keltezésű képviselő-testületi határozatban foglaltakat nem fogadta el, mert „a meghatározott havi 2.000.000 Ft összegű” támogatást az állami normatíván felül a tagintézmény biztonságos működtetéséhez nem látta elégségesnek, „értetlenül állt” a tartozás fejében megajánlott 8.000.000 Ft-os összeghez. A további együttműködés reményében összegszerű ajánlatot tett az alperesnek az elmaradt támogatás kapcsán.

A felek közötti közoktatási megállapodás 2011. augusztus 31-én a felperesi felmondás folytán szűnt meg.

Az így kiegészített tényállásra is figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és lényegében annak jogi indokaival egyetért.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felek között közoktatási megállapodás jött létre, amelyre a Ktv. szabályain túl a régi Ptk-nak a megbízásra vonatkozó rendelkezései az irányadók. Helyesen rögzítette a megbízás tárgyát, annak visszerhes jellegét, továbbá azt is, hogy a felperes a szerződéses kötelezettségének eleget tett, nem teljesített hibásan. Az alperes által kifogásolt elszámolási kötelezettség sem a szerződésből, sem a régi Ptk. rendelkezéseiből nem vezethető le. A megállapodás értelmében a támogatás összege nem függött más tényezőtől, például a gyereklétszámtól, annak kifizetését az alperes nem tagadhatta volna meg, illetve nem függeszthette volna fel. A fentiekkel kapcsolatosan az ítéletábra a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése alapján utal az elsőfokú ítélet helyes indokaira. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel egészíti ki, illetve pontosítja az indokolást az alábbiakkal.

A szerződés lényeges tartalmi elemeként egyértelműen meghatározták a felek az alperes által fizetendő támogatás összegét. A kiegészített tényállás alapján az alperesi képviselő-testület tagjai kifejezetten megvitattak más lehetőségeket, például azt, hogy az összeg nagyságát a gyereklétszámtól, az állami normatív támogatás összegétől, vagy az iskola tényleges költségeitől tegyék függővé. A lehetséges megoldásokat felmérve hozták meg tehát a határozatukat. Az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy egy közoktatási megállapodás lényege, nyilvánvaló célja, hogy a kötelezően ellátandó önkormányzati oktatási-nevelési feladat megvalósuljon. Sem a Ktv., sem a perbeli szerződés rendelkezéseiből nem következik azonban az, hogy a megbízottnak ingyenesen kell a szolgáltatást nyújtania, ahogy az sem, hogy a kiegészítő támogatást az adott évben fel kell használnia, illetve az alperes által elvárt módon kell elszámolnia. Ebből következően az alperes nem tagadhatta volna meg, illetve nem függeszthette volna fel a támogatást azon az alapon, hogy az adott évre a szerződés szerint fizetendő összeg esetlegesen meghaladja az alperes költségeit. A felek nem határozták meg az elszámolás szabályait, módját, így az alperes által hivatkozott felperesi megbízotti szerződésszegés nem állapítható meg. A kiegészítő tényállásban idézett jelentésekből pedig egyértelműen következik, hogy a felperes a régi Ptk. 277. §-ában foglaltaknak megfelelően együttműködött az elszámolás során. Az alperes megalapozatlanul utalt az elszámolási kötelezettség körében a 2011. január 11-ei megállapodásra. Ebből ugyanis az állapítható meg, hogy a felek a régi Ptk. 240. §-ának (3) bekezdésében foglaltak szerint a szerződést egyezséggel kívánták módosítani, a vitás kérdéseiket kölcsönös engedménnyel rendezni. A megállapodás megkötését és az ahhoz kapcsolódó vizsgálatok elvégzését követően az alperes azonban a megállapodástól eltérő ajánlatot

tett a felperesnek, amit alátámaszt a perbeli nyilatkozata (13. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal 1. bekezdés), továbbá a felperesnek a kiegészítő tényállásban idézett válaszlevele. Mindezek alapján megállapítható, hogy a 2011. január 11-ei megállapodásban foglaltak nem teljesültek, ez a megállapodás lényegében a felek ráutaló magatartásával megszűnt, amit az is alátámaszt, hogy a későbbiekben mind a felperes, mind az alperes az eredeti szerződésre hivatkozással gyakorolta a felmondás jogát.

A felmondásokkal kapcsolatosan a bíróságnak elsődlegesen azt kellett vizsgálnia a perben, hogy a felperesnek az időben korábbi felmondása jogszerű volt-e. A felmondás azon a nem vitás tényen alapult, hogy az alperes a szerződést nem teljesítette. A támogatás fizetésének elmulasztása nyilvánvalóan súlyos szerződésszegésnek minősül, ami a közoktatási megállapodás 3/1. pontja értelmében a felmondást megalapozza figyelemmel arra is, hogy a korábban kifejtettek alapján az alperes a teljesítést nem függeszthette volna fel, illetve nem tagadhatta volna meg. Itt utal az ítélet arra, hogy az alperes a fellebbezésében a kifizetés megtagadását a régi Ptk. 478. §-ának (2) bekezdésére alapította, mely szerint erre akkor nyílik lehetőség, ha a megbízott eljárásának eredménye részben vagy egészben olyan okból maradt el, amiért a megbízott felelős. A megbízás tárgya az adott esetben, mint azt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította, az oktatási-nevelési feladat ellátása volt, és ennek elvégzését az alperes maga sem vitatta. Nem jelölte meg tehát azt az eredményt, amely elmaradt és aminek elmaradásáért a megbízott felelős lenne. A fellebbezésében a tanulói létszám csökkenésére, illetve a szegregációra hivatkozott. A szerződésben azonban a felek csak a tanulói létszám felső határát jelölték meg, a szegregáció pedig sem az elsőfokú eljárásnak, sem a későbbi alperesi felmondásnak nem volt tárgya, erre mint új tényre az alperes a Pp. 235. §-ának (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban már nem is hivatkozhat. A régi Ptk. 321. § (1) bekezdésének értelmében a felperesi felmondás a szerződést megszüntette. Az alperes későbbi felmondásra irányuló nyilatkozata ebből következően ugyanazt a joghatást már nem válthatta ki, a perben tehát annak jogszerűségét, megalapozottságát nem kellett vizsgálni. A régi Ptk. 319. §-ának (2) bekezdése alapján a felek szerződése a jövőre nézve szűnt meg, az alperes a megszűnés előtt már nyújtott szolgáltatás szerződésszerű pénzbeni ellenértékét pedig meg kell, hogy fizesse, ezért az elsőfokú bíróság helyesen marasztalta. A kifejtettek alapján az alperes a pénztartozásával késedelembe esett, ezért a késedelmi kamat megfizetésére való kötelezés is megalapozott. A fellebbezésben indítványozott tanúbizonyítást a Pp. 235. §-ának (1) bekezdése kizárja, hiszen nem merült fel olyan új tény vagy új bizonyíték, ami az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására. A tanúbizonyítás az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltát sem támasztaná alá különös tekintettel arra, hogy az alperes által megjelölt bizonyítandó tények a per eldöntése szempontjából nem bírnak jelentőséggel. Kártérítési igényt az alperes sem beszámítási kifogás, sem viszontkereset útján nem érvényesített a perben, ezért erre nézve sem szükséges a tanúk meghallgatása.

A fentiekre tekintettel az ítélet arra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes részére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú eljárási költség megfizetésére. Az Itv. 5. § (1) bekezdésének b) pontján alapuló alperesi teljes személyes illetékmentességre tekintettel a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2016. március 23.

Dr. Pestovics Ilona s.k.

a tanács elnöke

Dr. Sándor Ottó s.k.
előadó bíró

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő